

λε φανή ἀνάξιος της, ἂν κατεστρέφετο οὕτω καὶ ἐμαται-
οῦτο ἅπαν τὸ ὥρατον αὐτῆς παρελθὼν καὶ ὁ βίος
αὐτῆς πικριῶν μόνον καὶ ἀποτυχιῶν ἐπληροῦτο;

Ἄν τέλος αἱ πολλαὶ πλάναι τοῦ βίου καὶ αἱ πα-
γίδες παρέσυρον αὐτήν;

Ὡ! κάλλιον λοιπὸν εἶ ἐγκαίρως τὸν βίον τοῦ-
τον παρήλλαξεν, εἰ ἀπῆλθεν ἀγνὴ καὶ ἄγευστος τῶν
συμφορῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων, εἰ ἐπρόλαβε
τὴν ὥραν τὴν ὀλεθρίαν, καθ' ἣν τὰ αἰσθήματα ἐξυ-
πνώσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ὁ ἔρωσ ὁ παραμονεύων ὡς
θυμὰ του βέβαιον, τὴν καρδίαν τοῦ νέου, δι' ἀπάτης,
εὐφροσύνης καὶ ἐκστάσεως, ἄγει αὐτὸν πρὸς τὴν ἁ-
βυσσον τῶν θλίψεων καὶ τῶν συμφορῶν.

Ἄριστον πάντων, λέγει ὁ χορὸς ἐν Οἰδίποδι ἐν
Κολωνῷ, τὸ μὴ γεννηθῆναι.

« Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον. »

Ἄλλ' ἐγεννήθη τις, εὐτυχὴς ἂν ἐπανεῖλθῃ ἐνωρὶς
εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου, ἀπορεύων οὕτω τ' ἀ-
παραίτητα τῷ ἀνθρώπῳ πολύμορφα δεινὰ.

Δὲν ἦσαν μὲν Χριστιανοὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν,
ἀλλὰ βαθύναντες καὶ πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν
ὑπαρξίν τοῦ ἐνιαίου ὄντος, χριστιανικῶς σχεδὸν ἐξε-
τίμων τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἄνθρωπον.

« Σκιῆς ὄναρ ἄνθρωπος. »

ἐκρωνεῖ ὁ ὑψηπέτης καὶ βαθὺς Πίδαρος, καὶ ὁ
Σόλων, παρ' Ἡρόδοτῳ, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ
πανολβίου Κροίσου, ἐπιλέγει τὸ θαυμάσιον τοῦτο.

« Ὡς πᾶν ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορῇ! . . »

Κ. Π.

ΑΕΡΟΠΟΡΟῦ ΣΥΜΒΑΝΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Musée des Familles).

Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 100.

— Ο —

Β'.

Ἐφριξά! Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν τὸ ἀερόστατον ἐπλη-
σίαζεν εἰς τὴν γῆν! ὁ κίνδυνος ὅμως εἶναι ὁ αὐτὸς εἰς
50 ποδῶν ὕψος ὡς καὶ εἰς 5000 μέτρων. Τὰ νέφη προ-
χώρουν.

— Ἐνθυμήθητε τὴν μάχην τοῦ Φλερὸς, καὶ θέλε-
τε ἐννοήσετε τὴν χρησιμότητα τῶν ἀερόστατων! Ὁ Κου-
τέλλης κατὰ διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως ὀργάνισεν λό-
χον στρατιωτῶν, ἔργον ἔχόντων νὰ κρατῶσι τὸ ἀερό-
στατον διὰ σχεϊνίων, κατὰ τὴν ἀνάβασίν του (aerostiers)
εἰς δὲ τὴν πολιορκίαν τῆς Μωδέγης, ὁ στρατηγὸς
Ζουρδὰν τοσοῦτον ὠρελῆθη ἀπὸ τὰς ἐκ τοῦ νέου τοῦτου
τρόπου διὰ τῆς ἀερόστατικῆς μηχανῆς γενομένης πα-
ρατηρήσεως, ὥστε δις τῆς ἡμέρας, ὁ ἴδιος ἀνάβαινε
μετὰ τοῦ Κουτέλλης εἰς τοὺς ἀέρας, καὶ ἡ ἀνταπόκρισις
μεταξὺ τοῦ ἀεροναύτου καὶ τῶν κρατούντων τὸ ἀερό-
στατον ἐξετελεῖτο διὰ μικρῶν λευκῶν, ἐρυθρῶν καὶ κι-
τρίνων σημάτων. Ὅταν ὁ Ζουρδὰν προετοιμάσθη νὰ
εἰσβάλῃ εἰς Καρλεροῦ, ὁ Κουτέλλης μετέβη πλησίον
τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ὑψώθη ἐκ τοῦ πεδίου τοῦ Ἰου-

μέτου, μείνας ἐπτα ἕως ὀκτὼ ὥρας μετὰ τοῦ στρα-
τηγοῦ Μορελότου, ὅπως παρατηρήσωσι τὰ καθεκαστα.
Οἱ αὐστριακοὶ ἤλθον πρὸς ἐλευθέρωσιν τῆς πόλεως, καὶ
μάχῃ τις συνεκροτήθη εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Φλερὸς;
ὁ δὲ στρατηγὸς Ζουρδὰν ὠμολόγησε πανδήμως τὴν βοή-
θειαν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς ἀεροναυτικὰς παρατηρήσεις!
Καὶ ὅμως. μ' ὅλας τὰς προσγινόμενας εἰς τὴν περί-
στασιν ταύτην ὠρελείας καὶ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν
τοῦ Βελγίου, τὸ αὐτὸ ἔτος καθ' ὃ εἶχεν ἀρχήσῃ τὸ
στρατιωτικὸν στάδιον τῶν ἀεροστατῶν, καὶ ἔληξεν! Τὸ
δὲ σχολεῖον τοῦ Μεδῶν, συστηθὲν ὑπὸ τῆς κυβερνή-
σεως, ἐκλείσθη ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς
Αἰγύπτου ἐπιστροφὴν αὐτοῦ! « Τί νὰ περιμείνῃ τις ἀπὸ
τὸ μόλις λαμβάνον τὴν ὑπαρξίν του παιδίον; » εἶχεν
εἰπεῖ ὁ Φραγκλῖνος! Ἀλλὰ τὸ παιδίον εἶχε γεννηθῇ
ζῶσιμον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πνίξωμεν!

Ὁ ἀγνωστος ἔκυψε, τὸ μέτωπον αὐτοῦ θέσας μετα-
ξὺ τῶν χειρῶν, καὶ ἔμεινεν οὕτω στιγμὰς τινὰς σκε-
πτικός· ἔπειτα χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, μοὶ
εἶπε.

— Μ' ὅλας τὰς διαταγὰς μου, ἦνοιξες τὴν ἀνωτέραν
γλωσσίδα.

Ἄφησα τὸν θώμιγκ.

— Εὐτυχῶς, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ἔχομεν ἀκόμη
διακοσίων λίτρων ἔρμα!

— Τί σκοπεύετε; εἶπον μετ' ἀγωνίας.

— Οὐδέποτε διήλθες θαλάσσας!

Αἱ λέξεις αὗται μ' ἔκαμον νὰ ὠχριάσω, καὶ φρικία-
σις διέτρεξε τὰς φλέβας μου!

— Εἶναι λυπηρὸν, εἶπε, νὰ τρέχωμεν πρὸς τὴν Ἀ-
δριατικὴν θάλασσαν, ἥτις εἶναι μόνον ῥύαξ τις ὑψηλό-
τερα θέλομεν ἵσως εὑρεῖ ἄλλα ρεύματα;

Καὶ χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃ, ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀέρα
σάκκους τινὰς χρώματος!

— Σὺς ἄφησα ν' ἀνοίξετε τὴν γλωσσίδα, ἐπειδὴ ἡ
διαστολὴ τοῦ ἀερίου ἡπιαίνει νὰ διαρρήξῃ τὴν σφαῖραν!
Ἀλλὰ μὴν ἐπανεέλθετε εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Οἱ λόγοι οὗτοι μ' ἔρριψαν εἰς ἀπελπισίαν.

— « Γνωρίζεις τὸν ἀπὸ Δούβρης μέχρι Καλαίτου
ὕπὸ τοῦ Βλαγχάρδου καὶ Ζερφερῆ γεγόμενον διάπλουν!
ἤρξατο ὁ ἀγώνιστος καὶ διηγῆται. Αἱ λεπτομέρειαι εἶναι
λαμπραὶ. Τὴν 7 Ἰαν. 1785, πνεόντος ἀνέμου βορειοιο-
δυτικοῦ, ἡ σφαῖρα αὐτῶν ἐπληρώθη ὑπὸ ἀερίου εἰς τὰ
παράλια τῆς Δούβρης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἰσορροπία δὲν ἦτον
ἐντελής, μόλις ὑψώθησαν καὶ πάλιν ἠναγκάσθησαν νὰ
ρίψωσι τὸ ἔρμα τῶν ἵνα μὴ ἀνατραπῶσι, καὶ ἐκρά-
τησαν ἐξ αὐτοῦ 30 μόνον λίτρας. Ὁ ἀνεμος ἦν αὐχμη-
ρὸς· ἐχώρουν δὲ βραδέως πρὸς τὴν Γαλλίαν. Τὸ ὁ-
φασμα τοῦ ἀεροστατοῦ ἦν εὐδιαχώρητον (permeable)
διὸ ἡ σφαῖρα ἐκενοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὥστε μετὰ
παρέλευσιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, εἰ ἀερόποροι ἐ-
νόησαν εἶναι καταβαίνουσι.

— Τί ποιητέον; εἶπεν ὁ Ζερφερῆς. — Τὰ τρία τέταρ-
τα μόνον τῆς ὀρεῖς δηγῆσαμεν, ἀπεκρίθη ὁ Βλαγχάρδος,
καὶ ὀλίγον ὑψώθημεν! ἂν ἀναβῶμεν ὑψηλότερα θέλομεν
ἐκτεθῇ εἰς ἐναντίους ἀνέμους.

— Ἀς ῥψωμεν καὶ τὴν λοιπὴν ἄμμον!

Ἡ σφαῖρα τότε ἤρχισεν πάλιν μετὰ δυνάμεως νὰ αἰω-
ροῦται· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν κατήλθε.

Περὶ τὰ μέσα τῆς οἰκοπορίας οἱ ἀεροναῦται ἔρριψαν

καὶ αὐτὰ τὰ βιβλία των καὶ τὰ ἐργαλεῖα. Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ Βλαγχάρδος εἶπεν εἰς τὸν Ζεφφερῆν.

— Τὸ βαρόμετρον ;

— Ἀνεβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ Ζεφφερῆς, εἵμεθα χαμενοί ! καὶ ὁμως ἰδεὺ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας !

Ἡκούσθη δὲ τότε μέγας θόρυβος.

— Μήπως ἡ σφαῖρα ἐσχίσθη ; εἶπεν ὁ Ζεφφερῆς,

— Ὅχι ! ἐκινώθη τὸ κάτω μέρος αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ἀερίου ! Ἀλλὰ καταβαίνομεν ὁλονέν ! ἐχάθημεν. Κάτω ἔλα τὰ ἄχρηστα πράγματα.

Τὰ τρόφημα, αἱ κῶπαι καὶ τὸ πηδάλιον ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦσαν δὲ τότε εἰς ὕψος 400 μόνον μέτρων.

— Ἀναβαίνομεν πάλιν, εἶπεν ὁ δόκτωρ.

— Ὅχι ! τὸ πῆγμα τοῦτο ἐπροξενήθη ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ βάρους. Οὐδεμία λέμβος κᾶν φαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα· εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐνδύματά μας

Οἱ δυστυχεῖς ἐγυμνώθησαν, ἐλλ' ἡ σφαῖρα κατέβαινε πάντοτε.

— Βλαγχάρδε, εἶπεν ὁ Ζεφφερῆς· μόνος σας πρέπει νὰ κάμετε τὸ ταξείδιον· εἴχετε συνενάσει νὰ με παραλάβετε· ἐγὼ θέλω ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἡ σφαῖρα, ἐλαφρωθεῖσα, ἀναβῇ πάλιν.

— Ὅχι, ὄχι. εἶναι φρικῶδες.

Ἡ σφαῖρα ἐν τούτοις συνεστέλλετο, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῆς κοιλώτητος τῆς ἀμβλυομένης. Τὸ δὲ ἀέριον ὑπὸ τῶν περιδεμάτων τῆς σφαῖρας πιεζόμενον ἐφρευγεν ταχέως ἐξ αὐτῆς.

— Χαίρε φίλε μου, εἶπεν ὁ δόκτωρ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάτῃ καὶ ἡτοιμάσῃ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε ὁ Βλαγχάρδης κρατήσας αὐτόν.

— Μᾶς μένει εἰσέτι ἐν καταφύγιον, εἶπε.

Δυνάμεθα νὰ κέψωμεν τὰ κρατοῦσα τὴν λέμβον σχοινία, καὶ νὰ κρεμασθῶμεν ἀπὸ τὸ δίκτυον· ἴσως ἡ σφαῖρα ὑψωθῇ ἐκ νέου. Ἄς ἡμεθα ἔτοιμοι. Ἀλλὰ... τὸ βαρόμετρον καταβαίνει· ἡμεῖς δὲ ἀνυψούμεθα, ὁ ἀνεμος γίνεται δροσερώτερος. Ἐσώθημεν.

Οἱ περιηταὶ βλέπουν τὸ Κάλαιστον· Ἡ χαρὰ αὐτῶν ἐκρήγνυται εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς κατέβαινον εἰς τὸ δάσος τῆς Γουίνεας. Δὲν ἀμφιβάλλω, προσέθηκεν ὁ ἄγνωστος, ὅτι εἰς ὁμοίαν περίστασιν, θέλετε λάβει παράδειγμα τὸν δόκτωρα Ζεφφερῆν.

Τὰ νέφη ἐκυλόντο ὑπὸ τοὺς πόδας μας ὡς καταράκτης καταπληκτικὸς· ἡ σφαῖρα ἐσχημάτιζε μεγάλας κυκλίας ἐπὶ τῶν σωρῶν τούτων τῶν νεφελῶν, καὶ περιεκυλῶτο ὡς ὑπὸ τινος στεφάνης· ἡ δὲ βροντὴ ἐμυκάτο ὑπὸ τοῦ πόδας μας. Τὰ πάντα ἐπροξένουν φρίκην.

— Ἄς καταβῶμεν· ἀνέκραξα.

— Νὰ καταβῶμεν, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος εἶναι ἐκεῖ, καὶ μᾶς περιμένει· κάτω ἔλα οἱ σάκκοι. Καὶ ἐρρίψαν ἐκ τοῦ ἔρματος 50 λιτρῶν βάρους· Ἐφθάσαμεν εἰς ὕψος 3000 μέτρων, καὶ ἐμένομεν αὐτοῦ στάσιμοι. Ὁ ἄγνωστος ὁμῶς ἀκαταπαύστως, ἀλλὰ μὲν τὸν ἤκουον, διότι εἶχον ἐντελῶς καταβληθῇ ἐκ τοῦ φόβου, ἐνᾧ ἐκεῖνος ἐφαίνετο ἐν τῷ στοιχείῳ του εὐρισκόμενος.

— Μὲ καλὸν ἀνεμον θέλομεν ὑπάγει μακρὰν· ἀλλὰ φροντίζω πρὸ πάντων νὰ ὑπάγωμεν ὑψηλά.

— Ἀπωλέσθημεν.

— Εἰς τὰς Ἀντίλλας, ὑπάρχουσι ρεύματα ἀέρος, ἐκατὸν λεύγας τρέχοντα τὴν ὥραν· ἐπὶ τῆς στέψεως τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Γαρνερῖνος ἄρσεν εἰς τοὺς ἀέρας σφαῖρα φωταγωγημένην διὰ χρωματισμένων θαλίων, τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας· τοῦ ἀνέμου δὲ πνέοντος Β.Β.Α. ἐφθάσαμεν, τὴν ἐπαύριον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, εἰ κάτοικοι τῆς Ῥώμης προσηγόρευον τὴν διάδοσιν τῆς ὑπὲρ τὸν ὅλον τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Θέλομεν ὑπάγει ἀπώτερον...

Μόλις ἤκουον τοὺς λόγους του, τὸ πᾶν ἐδόμβα περὶ ἐμέ. Θραυτοὶς τις ἤκούσθη ἐντὸς τῶν νεφῶν.

— Ἴδὲ τὴν πόλιν ταύτην, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἄγνωστος· εἶναι ἡ Σπίρα. Αὐτὴ ἡ Σπίρα.

Δὲν ἐτόλμητα παντελῶς νὰ κύψω ἐκ τῆς λέμβου· ἐν τούτοις παρετήρησα μικρὸν τινα σωρὸν μελαψόν. Ἦτον ἡ Σπίρα. Ὁ εὐρύς Ῥήνος ἐφαίνετο ὡς ταινία ἐκτετελυμένη· αἱ μεγάλαι ὁδοὶ ὡς θώμιγες· ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐξεταίνετο τὸ βαθύ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ· ἡμην νευαρκωμένος ἐκ τοῦ ψύχους· τὰ πτηνὰ μᾶς εἶχον ἐγκαταλείψει πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ ἀρεῇ ταύτῃ ἀτμοσφαίρα, ἐν ᾗ ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατος ἡ πτήσις των. Ἦμεθα μόνον ἐν τῷ διαστήματι, καὶ ἐγὼ ἐνώπιον ἀνθρώπου ἀλλοκότου.

— Εἶναι ἀνοφελὲς νὰ ἡξεύρης ποῦ σὲ φέρω, εἶπεν οὗτος καὶ ἐρρίψε τὴν πυξίδα εἰς τὰ νέφη· εἶναι ὠραῖον θέαμα μία πτήσις. Ἠξεύρετε ὅτι ὀλίγα θύματα ἀριθμούνται ἀπὸ τοῦ Πιλάτρου Δεροζιέ, μέχρι τοῦ ταγματάρχου Γάλη· πλην ἁεῖποτε ἡ περίσκεψις ἐπροξένησε τὰ δυστηχήματα αὐτά. Ὁ Πιλάτρης Δεροζιέ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Ῥωμαίου, ἐκ Βολωνίας, τὴν 13 Ἰουν. 1785· εἰς τὴν σφαῖραν του εἶχε προσαρτήσει μογγολοφίρην τινα, περιέχουσαν θερμασμένον ἀέρα, ἵνα δύναται ἀναμφιβόλως, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ἀερίου, ἢ νὰ ῥίπτῃ τὸ ἔρμα· τοῦτο δὲ ἦτον ὡς νὰ ἔθετε πῦρ ὑπὸ βαρέλιον πυρίτιδος. Οἱ ἀπερίσκεπτοι, ὑψωθέντες 400 μέτρα καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ὠθοῦμαι, ἐρρίφθησαν ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους. Ἴνα δὲ καταβῶσιν, ὁ Πιλάτρης ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν γλωσσίδα τοῦ ἀεροστάτου· ἀλλ' ὁ θώμιγξ τῆς γλωσσίδος ταύτης περιεπλάκη εἰς τὴν σφαῖραν καὶ τὴν ἐξέσχισε τοιουτοτρόπως, ὥστε τὴν ἐκένωσε διὰ μιᾶς· τὸ ἀερόστατον ἔπεσεν ἐπὶ τῆς μογγολοφίρης, ἣν ἀνέτρεψε καὶ τοὺς ἀνοήτους τούτους κατεπόντισεν ἐν διαστήματι τινῶν λεπτῶν. Δὲν εἶναι τοῦτο φρικτόν, μ' εἶπεν ὁ ἄγνωστος, κινῶν με ἐκ τῆς ἀποναρκώσεως μου.

Ἄλλ' ἐγὼ μόνος τοὺς λόγους τούτους ἐδυνήθη νὰ προφέρω.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ καταβῶμεν.

Τὰ νέφη μᾶς ὤθουν πανταχόθεν, καὶ τρομεραὶ ἐκπυρσοκροτήσεις, ἐπιφέρουσαι ταραγμὸν τοῦ ἐν τῇ κοιλότητι τῆς σφαῖρας ἀερίου, διεσταυροῦτο περίξ ἡμῶν.

— Ἐξαντλεῖτε τὴν ὑπομονήν μου, εἶπε. Δὲν θέλετε ἡξεύρει πλέον ἂν ἀνεβαίνωμεν ἢ ἂν καταβαίνωμεν!

Καὶ τὸ βαρόμετρον ὑπῆγεν ὅπου καὶ ἡ πυξίς μετὰ τινῶν σάκκων ἔρματος. Ὁ δὲ εἵμεθα εἰς ὕψος 4000 μέτρων· Τμήματα τινα πάγου προσεκκλῶντο εἰς τὰ πλάγια τῆς λέμβου, καὶ εἶδος τι χιόνος λεπτῆς καταφύχρανε τὰ μέλη μου μέχρι τῶν δακτύλων ! Ἐν τούτοις τρομερὰ θύελλα ἐδόμβει ὑπὸ τοὺς πόδας, ἀλλ' ἡμεθα ὑψηλότερον αὐτῆς.

— Μὴ φοβεῖσαι, μοὶ ἔλεγεν ὁ παράδοξος συντροφός

μου. Αἱ ἀπερισκεψίαι μόναι ἐπιφέρουσι τοὺς κινδύνους. Ὁ Ὀλιβαρής, ἐπειδὴ ἠγέρθη εἰς μογχολιφερὴν χαρτίνην, ἡ λέμβος του, ἀπηρητημένη κάτωθεν τοῦ πυραύνου, καὶ ὡς ἔρμα ἔχουσα ὕλας φλογιστικάς, ἔγεινε παρανάλωμα τοῦ πυρός· ὁ δὲ Ὀλιβαρής ἐφρονεῦθη πεσών. Ὁ Μοσμέντιος εἰς τὴν ἐν Διίλῃ ἐπὶ ἐλαφροῦ δίσκου ἀνυψωθείς ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν ἐκ τινος ταλαντώσεως· ἔθεν καὶ οὗτος ἐφρονεῦθη πεσών. Ὁ Βιτόρριος, εἰς Μάνειμ, ἀνυψώθη ἐπὶ χαρτίνης σφαίρας· καὶ αὕτη μὲν παρανάλωμα ἐγένετο τοῦ πυρός, ὁ δὲ Βιτόρριος ἐφρονεῦθη πεσών. Ὁ Χαρρής ὑψώθη εἰς σφαῖραν κακῶς κατασκευασμένην, ἥς ἡ γλωττίς, ὡς πολλὰ μεγάλην δὲν ἤδυνάτο νὰ κλείεται, ὥστε καὶ οὗτος ἐφρονεῦθη πεσών. Ὁ Σάδλερος, στερεθθεὶς ἔρματος διὰ τῆς πολυχρονίου εἰς τοὺς αἰθέρας διαμονῆς αὐτοῦ, ἐσύρθη ἐπὶ τῆς πόλεως Βοστόνης, καὶ συγκρουσθεὶς ἐπὶ τῶν καπνοδοχῶν, ἐφρονεῦθη πεσών. Ὁ Κόνικκ δὲ καταβαίνων διὰ κοίλου ἀλεξιπτώτου, ὅπερ ἐθεώρει ὡς τελειωποίησιν τῆς μηχανῆς του, πεσών ἐφρονεῦθη. Καὶ λοιπὸν, ἀγαπῶ τὰ εὐγενῆ ταῦτα θύματα διὰ τὸ θάρρος αὐτῶν· καὶ θέλω ἀποθάνει ὡς αὐτά. Ὑψηλότερα!

Ἀπαντα τῆς καταλχεθίσεως ταύτης νεκρολογίας· τὰ φαντάσματα παρέστησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἡ ἀρέωσις τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ἠύξανον τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ἀερίου· ἡ σφαῖρα ἀνέβαινε ἀκαταπαύστως· ἠθέλησαν ν' ἀνοιξω μηχανικῶς τὴν γλωσσίδα· ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἔκοψε τὸν θώμικκα αὐτῆς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου. Ἀπώλλοι!

— «Εἶδετε τὴν Κ. Βλαγχάρδου πίπτουσαν; μοι εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν εἶδον· καί, ἐγώ. Ἦμην εἰς Τίβολι τὴν 6 Ἰουλίου 1819, ἡ Κ. Βλαγχάρδου αἰωρεῖτο εἰς σφαῖραν μικροῦ μεγέθους, ὅπως ἀπαλλαχθῆ, τῆς δαπανῆς τῆς πληρώσεως (remplissage)· ἔθεν ἦτον ὑποχρεωμένη νὰ ἐξωγκόνῃ τὴν σφαῖραν ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ τὸ ἀέριον ἐσκορπίζετο ἐκ τοῦ κάτωθι παραρτήματος, ἀφίον ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ὀλοκλήρου· ὑδρογόνου· ὑπὸ δὲ τὴν λέμβον ἐκρέματο διὰ σύρματος πυροτέχνημα στεφανοειδές, ὅπερ ἔμελλε αὕτη νὰ ἀνάψῃ Χιλιάκις εἰχεν ἐπαναλαβεῖ τοῦ πείραμα τοῦτο, καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔλαβεν ἐπὶ πλέον μικρόν τι ἀλεξιπτῶτον, εἰς ὃ προσήρτησεν, ὡς ἔρμα πυροτέχνημα, ἀπολήγον εἰς σφαῖραν, ὅπερ ἔμελλε νὰ ἐκσφενδονίσῃ, ἀφοῦ πρότερον ἀναφλέξῃ αὐτὸ διὰ πεπυρακτωμένης λόγχης. Ἦν δὲ ἦτο σκοτεινὴ, ὅτε ἔμελλε ν' ἀνάψῃ τὸ πυροτέχνημα, ἔρερεν ἀπερισκέπτως τὴν πεπυρακτωμένην λόγχην ὑπὸ τὴν σῆλην τοῦ ὑδρογόνου, ὅπερ ἔφευγεν εἰς τῆς σφαίρας· τοὺς δὲ ὀφθαλμούς, πρὸς αὐτὴν ἔχων ἀτενεῖς, εἶδον αἴφνης λάμψιν ἀπροσδόκητον φωτισάσαν τὰ σκότη· ἐπίστευσα ὅτι ἔπραξε τοῦτο πρὸς ἐκπληξιν τῶν θεατῶν ἡ ἐπιδέξις ἀεροναυτις. Ἡ δὲ λάμψις ἐμεγεθύνετο, αἶφνης ἐξηλείφθη, καὶ ἔπειτα ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀεροστάτου ὡς πυρὰ ἐξ ἀερίου μεγαλοπρεπῆ. Ἡ φρικώδης αὕτη λάμψις ἐξεταίνετο ἐπὶ τοῦ βουλευαρίου καὶ ἐφ' ἀπάσης τῆς συνοικίας τῆς Μοτμάτρης. Τότε εἶδον τὴν δύστινον ἐγειρομένην καὶ προσπαθήσαντες δις νὰ συμπτύξῃ τὸ παράρημα ὅπως σόσῃ τὸ πῦρ· ἔπειτα εἶδον αὐτὴν καθεζομένην εἰς τὴν λέμβον τῆς καὶ ζητοῦσαν νὰ διευθύνῃ τὴν κατάβασίν της, διότι δὲν ἐπίπτε. Ἡ ἀνάφλεξις τοῦ ἀερίου διήρκεσε στιγμὰς τινάς, καθ' ἃς ἡ σφαῖρα κατέβαινε ἀκαταπαύστως, χωρὶς ὁμως νὰ καταπέσῃ! Ὁ ἀνεμος ἔπνεε Β. Δ. ἔβριψεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν Παρισίων, ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀριθμοῦ 16 τῆς ὁδοῦ τῆς Προδογίας, ἥτις ἐμπε-

ρίεχει ἀπεράντους κήπους. Ἡ ἀερόσφορος λοιπὸν ἠδύνάτο νὰ καταβῇ ἀκινδύνως ἐνταῦθα. Δυστυχῶς ὁμως, ἡ σφαῖρα μετὰ τῆς λέμβου ἔπεσαν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, πρὸς ἣν συνεκρούσθη ἐλαφρῶς. «Βοήθειαν!» κραυγάζει ἡ δυστυχὴς!

Διερχομένη δὲ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ὁδὸν καὶ εἶδον τὴν λέμβον ὀλισθαίνουσαν ἐπὶ τῆς σκεπῆς· ἀλλ' ἡ λέμβος αὕτη συναντηθεῖσα ἐπὶ σιδηροῦ ἀγκυρίου, ἀνετίναξε μακρὰν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώματος τὴν Κ. Βλαγχάρδου, ἥτις καὶ ἐφρονεῦθη.

Τὰ θλιβερά ταῦτα ἱστορήματα μ' ἐπάγωσαν ἐκ φρίκης· ὁ δὲ ἄγνωστος ἴστατο ὁρθος, ἀσκεπής, τὰς τρίχας ἔχων ὀρθωμένας, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς...

Τότε ἐνόησα τὴν φρικώδη ἀλήθειαν· ὁ ἄγνωστος ἦτο φρενοδολαφής.

Ἐβρίψεν τὸ ἥμισυ τοῦ ἔρματος, καὶ ἀνέβημεν εἰς ὕψος 7000 μέτρων· τὸ αἷμα μου ἐξεέβρε ἐκ τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ στόματος.

— Τί ὠραιότερον ὑπάρχει τῶν μαρτύρων τῆς ἐπιστήμης; ἡ ἐπερχομένη γαννὰ τάττει αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἁγίων.

Δὲν ἤκουον πλέον. Ὁ ἄγνωστος ἐθεώρησε περὶ αὐτὸν μετὰ φρίκης καὶ γονυπετήτας· ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς μου.

— Τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1804, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν, καθ' ἃς ὁ ἀνεμος καὶ ἡ βροχὴ ἦσαν ἀκαταπαύστοι, ὁ καιρὸς ἐφάνη ὀλίγον εὐδίας· ἀλλ' ἡ ὑπὸ τοῦ Ζαμπεκαρρῆ ἀγγελοθεῖσα ἀνάβασις δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπαναληφθῇ. Οἱ βλαῖκες αὐτοῦ ἐχθροὶ τὸν ἐνέπαιζον ἤδη· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀεροπορήσῃ, ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς καγχασμούς· καὶ τοὺς κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς ἐπιστήμης μυκτηρισμούς. Ἦτο δὲ εἰς Βολωνίαν· εὐδαίς ἤθελε νὰ τὸν συνδράμῃ εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς σφαίρας του· καὶ τὸ μεσονύκτιον ὑψώθη μετὰ τοῦ Ἀνδρέολη καὶ τοῦ Γροσσέτη. Τὸ ἀερόστατον ἠσύχως ἀναβαίνον εἶχεν ὑπὸ τῆς βροχῆς διαπερασθῇ καὶ τὸ εἰς αὐτὸ περιεχόμενον ἀέριον ἐσκορπίζετο. Οἱ δὲ τρεῖς ἀερόποροι δὲν ἤδυνάτο νὰ διατηρήσωσι τὸ βαρόμετρον, εἰμὴ διὰ τῆς βοήθειας δειλέρου. Ὁ Ζαμπεκαρρῆς δὲν εἶχε φάγει πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Γροσσέτης ἦτο νήστις.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ζαμπεκαρρῆς, τὸ δρομὺ τοῦτο ψῡχος μὲ κατέβηκεν ἀπονήτικω. — καὶ ἔπεσεν ἄπνους ἐν τῇ στοῇ. Τὰ αὐτὰ συνέβησαν καὶ εἰς τὸν Γροσσέτην. Μόνος Ἀνδρέολης ἔμενε ἐγγήγορος· μετὰ πολύωρον δὲ προσπάθειαν, ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τὸν Ζαμπεκαρρῆν ἐκ τῆς ἀποναρκώσεώς του.

— Τί νεώτερα; ποῦ ὑπαγώμεν; Πέθεν ἐρχεται ὁ ἀνεμος; Τι ὥρα εἶναι;

— Εἶναι δύο ὥραι.

— Ποῦ εἶναι ἡ πυξίς;

— Ἀντίστροφος.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τὸ κηρίον σόβνεται.

— Δὲν δύναται πλέον νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ ἀρεῇ ταύτῃ ἀτμοσφαῖρα, εἶπεν ὁ Ζαμπεκαρρῆς.

Ἡ σελήνη δὲν πείχεν εἰσέτι ἀνατεῖλαι καὶ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν φρικῶδες περιεχύνετο σκότος.

— Κρυόνω, κρυόνω· Ἀνδρέολη. Τί νὰ κάμωμεν;

Οἱ δυστυχεῖς κατέβησαν βραδέως διὰ μέσου στρώματος φαίων νεφελῶν. — Σιούτ· εἶπεν ὁ Ἀνδρέολης.

— Ἀκούεις;

— Τί; ἀπακρίθῃ ὁ Ζαμπεκαρρῆς.

— Ἐνα θόρυβον ἀλλόκοτον!

— Ἀπατάσαι.

— Ὅχι.

— Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ὁδοιπόρους ἐν μεσονυκτίῳ, ἀκούοντας τὸν ἀκατανόητον τοῦτον θόρυβον. Μὴ θέλουν συγκρουσθῆ ἐπὶ τινος πύργου; ἢ ῥίφθῃ ἐπὶ τινος στέγης;

— Ἀκούεις; Νομίζω ὅτι ὁ θόρυβος ἔρχεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

— Ἀδύνατον.

— Εἶναι ἡ ταραχὴ τῶν κυμάτων.

— Τῷ ὄντι.

— Φῶς! φῶς!

Μετά τινας ἀνωφελεῖς προσπαθείας, ὁ Ἀνδρέολης ἤναψε φῶς. Ἦν δὲ ἡ ὥρα τρίτη, καὶ ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων ἤκούετο βιαίτερος, μετ' ἐλγόν ἡ λέμβος αὐτῶν ἔθιγε τὴν θαλάσσιον ἐπιράνειαν.

— Ἀπωλέσθημεν· ἀνέκραξεν ὁ Ζαμπεκαρρῆς· καὶ ἔδραξε σάκκον ἐκ τῶν τοῦ ἔρματος μέγαν.

— Βοήθειαν· ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέελης.

Ἡ λέμβος ἤγγιζε τὸ ὕδωρ, τὰ δὲ κύματα ἔβρεχον τὰ στήθη των.

— Εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ἐνδύματα, τὰ χρήματα.

Οἱ ἀερόναυται ἐγυμνώθησαν ἐντελῶς, ἡ δὲ σφαῖρα, ἅνῃ ἔρματος μείνασα, ἀνυψώθη μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς· ὁ Ζαμπεκαρρῆς ἐκυριεύθη ὑπὸ ἔμετοῦ βιαίου. Ὁ δὲ Γροσσέτης ἐγίνεν αἱματόφυρτος. Οὐδὲ ἠδύναντο οἱ δυστυχεῖς οὗτοι νὰ ὁμιλήσωσι· καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῶν ἐγένετο ἀσθενής. Τὸ ψῆχος τοὺς ἐνέκρωσεν. Ἐν μιᾷ στιγμή περιεκαλύφθησαν ἀπὸ πάγον. Ἡ δὲ σελήνη τοὺς ἐφάνη ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα. Διατρέξασα τὰ ὕψη, λὰ αὐτὰ χωρία εἰς ἡμισείας ὥρας διαστήμα, ἡ μηχανὴ ἔπεσε· πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν.

« Ἦν δὲ τετάρτη πρωϊνὴ ὥρα καθ' ἣν οἱ ναυαγοὶ ἀερόναυται εἶχον τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός των ἐν τῷ ὕδατος, καὶ ἡ ἀνεμιζομένη σφαῖρα ἔσυρεν αὐτοὺς εἰς διάστημα πολλῶν ὥρων; Περὶ τὰ τέλη τῆς ἡμέρας εὐρέθησαν κατέναντι τοῦ Πεζάρου, τέσσαρα μίλια μακρὰν τῆς παραλίας· ἐμελόν δὲ νὰ πλησιάσωσι πλέον, ὅτε ἄνεμος ἐρρίψε πάλιν αὐτοὺς ἐν μέσῳ θαλασσῶν. Ἐλπίς σωτηρίας δὲν ἔμενε πλέον. Αἱ λέμβοι ἐκπεπληγμέναι ἔφευγον ἐν τῇ ἐμφανίσει των. Κατ' εὐτυχίαν θαλασσοπόρος τις ἐμπειρότερος τοὺς ἐπλησίασε, τοὺς ἀνεβίβασεν εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ ἀπεβίβάσθησαν εἰς Φερρῆδαν! Ἦν φρικῶδες τὸ συμβάν. Ἀλλ' ὁ Ζαμπεκαρρῆς ἦτον ἄτρομος ἀνὴρ. Μόλις ἀπαλλαγείς τῶν ὅσα ὑπέφερον, ἐπανελάβε τὰς ἀναβάσεις του. Εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν συνεκρούσθη πρὸς τι δένδρον· ὁ ἐξ οἰνοπνεύματος λύχνος χυθείς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του, ἐφλεξεν αὐτὰ, ὥστε περιβρῦτος ἐφάνη ὑπὸ τοῦ πυρὸς τούτου. Ἀκολούθως δ' ἡ μηχανὴ του ἤρχισε ν' ἀναφλέγεται, καὶ μόλις ἡμίκαυστος ἠδυνήθη γὰρ φθάσῃ εἰς τὴν γῆν. Τῇ 51 Σεπτεμβρίου 1812, ἐπραξεν ἐτέραν ἀνάβασιν εἰς Βελανίαν, καθ' ἣν, τῆς σφαίρας προσηλωθείσης εἰς τι δένδρον, ὁ λύχνος μετέδωκε εἰς αὐτὰ τὸ πῦρ, καὶ ὁ Ζαμπεκαρρῆς ἐρονεύθη πεσών.

Ἐνῷ λοιπὸν τὸσαῦτα ἔχωμεν παραδείγματα ἡρώσ-μου, διστάζομεν ἀκόμη· ὅσον ὑψηλότερα ἀναβῶμεν τοσοῦτον ἐνδοξότερος ὁ θάνατος.

Τὸ ἀερόστατον ἀπαλλαχθὲν βλοῦ τοῦ ἔρματος του ἀνέβη εἰς ἀπρόσιτον ὕψος· ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἀντήχει ὑπὸ τῶν οὐρανίων θάλων· ἡ δὲ σφαῖρα ἥτις μόνη

ἔκοπτε τὴν μονοτονίαν τῆς ἀπεράντου περικυκλώσεως μεθέας, ἐφαίνεται ἐτοίμη νὰ μηδενισθῇ· τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν ἄπειρον, ἐδουλίετο εἰς νύκτα βαθυτάτην. Εἶδον τὸν ἄγνωστον ἐγειρόμενον ἐνώπιόν μου.

— Ἴδου ἡ ὥρα, μοι εἶπεν, πρέπει ν' ἀποθάνωμεν· οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀπέβαλον· μᾶς περιεφρόνησαν· πρέπει νὰ τοὺς συντρίψωμεν.

— Ἐλεος· ἐψιθύρισα.

— Ἀς κέψωμεν αὐτὰ τὰ σχοινία· ἄς εἰσδύσῃ ἐλευθέρως ἡ λέμβος αἷῃ ἐν τῷ κενῷ. Ἡ ἐλκτική δύναμις θέλει μεταβάλλει τὴν διεύθυνσίν της καὶ θέλομεν φθάσει εἰς τὸν Ἥλιον.

Ἡ ἀπελπισία μ' ἐγαλβάνισε! καὶ ἐπέπεσα κατὰ τοῦ παράφρονος τούτου, μετὰ τοῦ ὁποίου συμπλακείς καὶ ἐπὶ πολλῷ ἀγωνισθείς κατεθλίβην τέλος· ἐνῷ δὲ μ' ἐκράτει ὑπὸ τὰ γόνατα αὐτοῦ, ἔκοπτε τὰ σχοινία τῆς λέμβου.

— Ἐν· ἐδρύχθησε.

— Ἐλεος· ὦ θεέ μου.

— Δύο· τρία!

Ἐν μόνον σχοινίον ἔμενε κρατοῦν τὴν μίαν τῆς λέμβου πτέρυγα. Ἵνα δὲ τοῦτο διαφυλάξῃ ἐπροσπάθησα ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν, καὶ ἐγερωθεὶς ἀπώθησα ζωηρῶς τὸν ἄφρονά τουτον.

— Τέσσαρα· εἶπε.

Τότε ἡ λέμβος ἀνέτράπη, ἐγὼ δὲ ἔδραξα, ὑπὸ ὀρμεφύτου δυνάμειος κινούμενος, τὰ σχοινία, ἅπερ συνείχον τὴν λέμβον, καὶ ἀνέβην μετὰ λύσεως ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους της.

Ὁ ἄγνωστος ἔγεινεν ἀφανὴς ἐν τῷ κενῷ.

Ἡ σφαῖρα ἐν βορρῇ ὀφθαλμοῦ ἀνυψώθη εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις, τριγμὸς φρικῶδους ἠκούσθη. Τὸ δὲ ἀέριον διασταλὲν εἰς μέγιστον βαθμὸν, διέσχισε τὸ περιβάλλωμα, ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἐμψυχούμενον ὑπὸ ὑγρᾶς θερμότητος, ἡμῃ ἐν μέσῳ νεφῶν πυρίνων. Ἡ σφαῖρα περιστρέφεται μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς· ἐγὼ δὲ εἰς ἐμαυτὸν συνελθὼν, διήνυσον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐλαυνόμενος ἑκατὸν λεύγας τὴν ὥραν· αἱ ἀστραπαὶ ἐρωτοβόλουν κύκλω μου.

Ἐν τούτοις ἡ πτώσις μου δὲν ἦτο ταχεῖα. Ὅταν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον πεδιάδα ἀπέχουσαν δύο μίλια μακρὰν τῆς θαλάσσης· ἡ θύελλα μ' ἔσυρε πρὸς ταύτην μετὰ δυνάμειος. Καὶ ἤθελον βεβαίως ἀπωλεσθῇ, ὅτε, ὡς ἐκ τινος βιαίου τιναγμοῦ, αἱ χεῖρές μου ἠνοίχθησαν, καὶ τὸ σχοινίον ὠλίσθησεν· εὐρέθην ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ σχοινίον ἦτο τῆς ἀγκύρας, ἥτις ταλαντευομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἐπίσθη ἐντὸς ῥήγματος. Ἐλυποθύμῃσα· ἡ σφαῖρα δὲ ἐλαφρυνθεῖσα ἐπανελάβε τὴν ὁρμὴν της καὶ ἀπέστη πέραν τῶν θαλασσῶν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου εἶδον ἐμαυτὸν κείμενον παρὰ τινι χωρικῷ εἰς Ἀδερουϊκίον (Harderwik) μικρὰν πόλιν τῆς Γυέλδρης, δεκαπέντε λεύγας ἀπέχουσαν τοῦ Ἀμστελοδάμου, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ζεῦδερχέη.

Βεβαίως θαυμά τι μ' ἔωσεν. Ἀλλ' ἡ περιήγησίς μου ἦν σειρὰ ἀπερισκεψίων, τὰς ὁποίας νὰ θεραπεύσω δὲν ἠδύναμην.

Π. Η.